

Det er kun din næse!

...det er kun din næse!... Sådan lød beskeden fra min PH efter mit andet skud til bøffeltyren. Hvor kikkerten smadrede ind på den øverste del af min næse og efterlod mig blødende som en nyslagte gris. Fakta er, at det kun var en lille og ganske uvæsentlig del, af de mange strabaserende og hårrejsende oplevelser jeg havde i den Zimbabweanske bush. På jagt efter bøffel!

10 måneder var der gået siden de første tiltag til denne, once-in-a-lifetime, bøffeljagt i Zimbabwe. Med indkøb af ny riffel, træning med samme, næsen i al den litteratur der kan støves op omkring bøffeljagt og bøfler. Styrketræning, konditionstræning og næsten også mentaltræning. Intet måtte overlades til tilfældighederne, jeg skulle være så forberedt som nogen. Og jeg vidste alt om bøfler, alt om bøffeljagt, da jeg drog afsted. I teorien.

Ankomsten til Victoria Falls, gensynet med både riffel og kuffert, samt min "gamle" PH, som havde jaget med mig flere gange tidligere i Sydafrika. Det så lovende ud.

Zimbabwe, tro mig, intet land er så smukt som dette.

7 jagtdage var sat af til at finde og nedlægge bøffel, med en yderligere 2 dage til lidt fiskeferie ved den store Zambeziflod. Sabelantilope stod også på min ønskeseddel, samt eventuelt hyæne. Hvor svært kan det være?

Ganske svært, kan jeg hilse og sige.

Vores første camp tillod samme aften det meget betagende syn og utrolige lydtæppe, af en kæmpe flok bøfler, der kom ud over sletten, for at drikke fra det ene store vandhul. Nogle hundrede meter derfra, lidt mere i ly af mørket, en anden flok ude i samme ærinde. Masser af bøfler. I hundredvis af bøfler. Hvor svært kunne det blive?

Første dag giver mig en ganske god ide. Vi følger fra campen vældig friske spor.

Tracker, den lokale game scout, een Zimbabweansk PH, samt min "egen" PH. Vi går og vi går, solen er lige stået op, det er ikke varmt, til gengæld er det torret. Det havde været en god ide med lange bukser, men lidt rifter giver jo også lidt kolorit.

Efter 3 timer må vi slippe sporet, da bøflerne er gået over i et område hvor vi ikke må jage. Nu er det blevet meget varmt og rifterne på benene er blevet til blødende sår. Der er ingen landcruiser vi kan begive os hjem på, så vi går tilbage til campen.

Det er ikke noget at pive over, jeg er jo forberedt.

Eftermiddagen bliver nogenlunde det samme. Som gør næste dag og næste dag. Vi tracker og følger bøffelspor, vi kommer meget ofte ganske tæt på flokkene, men altid kommer der et eller andet i vejen. Kun køer, eller kalve. Vinden der svøber og afslører os, tyren der ikke vil rejse sig, til trods for at vi venter og venter og bliver betragtet på 10 meter af hans (ret surt udseende) mor eller søster, liggende i komplet umulige stillinger, ude af stand til at bevæge os, med tsetse fluer der bider, mopanefluer der summer og helst vil ind i ører og mund. På alle fire, liggende hen over frisk bøffelfald, med arme der sitrer af udmattelse og den klare vished at om ca. 10 sekunder så kan armene ikke mere og man vil ende på maven, godt nok landende blødt, men alligevel.

Der er ingen bøffeltyr der stiller sig op i fuld figur, med siden til. Det er brudstykker man aner af sort skind, gennem tæt løv. Kravlende ind, tættere og tættere, løfter man hovedet og pludselig befinder vi os så tæt på at vi kan lugte og høre dem, men øjnene skal indstilles og først efter flere sekunder, aner man en hale der vifter, eller spidsen af et horn der glimter i solen. En våd snude der løftes op i vinden og erfaringerne er nu så mange, at man ved de har fået fært og vil forsvinde. Helst væk fra os!

Nu er bøffeljagt meget mere end blot jagt på bøfler. Det er også de storslåede oplevelser man har, når man begiver sig igennem bushen, hvor de eminent dygtige trackerne har næserne i sporene, hvor

faldet afslører hvor langt foran bøflerne er og hvor konsistensen af faldet afslører om de er stressede eller rolige. Løst fald tyder på at de er klar over at de bliver jaget. Således oplevede vi anden eftermiddags jagt. Masser af fald, løsere og løsere i konsistens. Vores gruppe, to PHére, en enkelt gamescout og mig selv forfølger sporet. Vi ved vi er tæt på, vi ved ligeledes, at når de er pressede er de ganske vanskelige at komme op til, men forsøget skal gøres.

Pludselig hører jeg den ene PH sige til den anden ..."what's that?"... De svarer i munden på hinanden ..."lion"... og to kikkertløse rifler knaldes op så hurtigt at John Wayne ville vende sig i sin grav. 10 meter fra os er et kobbel løvinder på sporet af den samme bøffelflok som vi. Derfor det løse fald.

Nu mener de, at vi skal falde tilbage og overlade herlighederne til dem. Det er jeg fuldstændig indstillet på, da jeg får styr på min rysten, men heller ikke her gør vi som der står i bøgerne, nej vi fortsætter. Jeg går nu imellem de to PHér i stedet for bagest. Med filmen af det nys overståede "angreb" rullende henover nethinden og lyden af løverne i ørerne. Det var pænt højlydt og fuldstændig som man hører det på Discovery Channel. Ingen bøffeltyr den dag, men masser af oplevelser. Aftenen går med at fortælle mig hvor "heldig" jeg er, at opleve dette er ganske få forundt og der var ingen reel fare. Det ville der kun være, såfremt en af flokken var såret.

Nu kan man jo være heldig på så mange måder og det viser sig da også, at jeg er "heldigere" end de fleste, fordi næste morgen, på spor af bøffel, støder vi på 5 meter, to løvinder og tre halvstore løveunger. De ligger og sover gør de. Den ene løvinde springer mod venstre, den anden mod højre. To af ungerne forsvinder lynhurtigt, men den tredje unge hanløve, er ganske svært skadet i bagpartiet og kan ikke komme forbi os hurtigt nok. Det får løvemor til højre til at gå i aktion. På 20 meter, ser vi hvorledes hun kaster sand op på forkroppen med poterne, for derefter at kaste sig ud i et angreb på min PH. Som jeg står bagved, fordi det gør jeg altid. Det er et voldsomt syn, jeg træder et skridt tilbage, da jeg regner med at hun vil vælte ham. Underlig reaktion! Begge PHér har igen riflerne oppe, samtidig bruger de både mund og kropssprog til at tilkendegive at de er farligere end hun er. Hun drejer af, hendes unge kommer forbi os. PH'ernes mod redder os og hende. Løvinden til venstre ligger ganske fladt i det høje græs, knurrende og med den meget lange hale piskende fra side til side. Deres råb får ligeledes hende til at bakke væk.

Lettelsen er til at tage og føle på for os alle efter dette. Jeg går i mit stille sind og regner med at det næste nok, med mit held, bliver et elefantangreb. Gud ved om de professionelle jægere kan nøjes med at "stand their ground", som de omtaler det, hvis det bliver aktuelt! Syv dages gåen, kravlen, krabben i bushen. Zimbabwe, med det smukke afvekslende landskab, i september, med mange visne blade på jorden, som gør ethvert forsøg på at være lydløs, umuligt. Det er som at begive sig hen over franske kartofler. Med tornede buske og enkeltstående strå, hvor der altid er een torn der vender fremad og een der vender bagud. Således bliver både arme og ben gennemriftede, knæene bliver til store sår, fordi bøffeljagt kræver megen kravlen. I mit tilfælde, hele 7 dage.

På sjette dags eftermiddag er heldet endelig lidt med os. Læs vinden! Min PH sætter sig på jorden, jeg får riflen op på hans venstre skulder, med beskeden om, at nu kommer der en tyr om et øjeblik, vær klar til at skyde. Oh boy, er jeg klar. Mere end nogen sinde. Der er et lille hul, hvor jeg hele tiden kan se et bøffelhoved og skulder, jeg venter kun på beskeden. De er i konstant bevægelse. Så kommer ordren, "skyd"!

Hvad jeg gør. Flokken deler sig, den ene del kommer lige op imod os og vi må søge dækning bag et forkølet mopane træ.

Min tyr har ikke lagt sig ned for at dø. Overhovedet ikke. Skuddet er ikke godt og igen følger jeg efter trackerne og PH'erne, denne gang med hjertet meget langt nede i maven. Efter 50 minutter finder de ham, stokken bliver sat op, kikkerten justeret. Nej, ikke endnu, vi løber mod venstre, stokken op igen, skuddet går, men jeg har næsen for langt fremme og får et slag hen over næseryggen, med det resultat at jeg spurtbløder.

Tyren er nu pumpet op af adrenalin, divergerende meldinger om skuddet gør at jeg har lidt tro på at han er ordentlig ramt, men tusmørket er ved at sænke sig og ingen går efter en anskudt bøffel i mørke. Så stedet markeres med GPS og vi begiver os hjemover, til campen.

Næste morgen genoptager vi sporet. På et tidspunkt kan trackerne konstatere at han igen er gået ind i flokken, som nu har slået følgeskab med en anden flok. Et bøffelbrøl på lang afstand sender os i hastigt tempo igennem bushen, for at komme op til hvad vi håber er "vores" flok og selvfølgelig med håbet om at finde min anskudte tyr.

Så følger den hårdeste omgang jagt, jeg nogensinde har oplevet. Min PH, en enkelt tracker og jeg, kravler ind på flokken. Vi er meget meget tæt på dem. Når de kigger, ligger vi helt stille, altid i uhensigtsmæssige stillinger, med kramper på steder jeg end ikke anede man kunne få dem. Hele tiden har jeg riflen på min PHs' skulder også imens vi krabber lidt mod højre, lidt fremad, lidt bagud osv. Hele tiden med det formål at få hver enkelt bøffel i kikkerten, for at finde den anskudte. Det er begyndt at blive varmt og de er begyndt at lægge sig. Jeg har ingen tro på at det vil lykkes, jeg har opgivet, er udmattet og parat til at lægge jagten og riflen på hylden. Så siger min PH pludselig..." der står han, sæt en god kugle"...

I guder, jeg tror ikke mine egne ører. Han står på en 80 meter, skråt med bagpartiet mod mig. Jeg tænker på alle de billeder jeg har studeret angående "shot placement" og forsøger at sætte kuglen så den går lige ind i "maskinrummet".

Men igen er mit skud ikke godt nok, det viser sig jeg har skudt for langt tilbage og vi står nu med en meget sur og angrebslysten bøffeltyr, et eller andet sted i nærheden. Flokken er væk, vi er 7 mennesker, 3 trackere med de bedste øjne, 2 PH'ere, min veninde Trine og mig selv. Vi kigger, lugter, lytter. Drejer rundt om os selv, prøver at være opmærksomme på den der lille fornemmelse, at hårene rejser sig i nakken. Min riffel har fastmonteret kikkert og kan ikke bruges til ret meget, såfremt han kommer ud på tæt hold. Og han kommer så ud, på tæt hold.

Tordende er ikke et forkert ord at bruge. På fem meter. Det store sorte dyr har stået fuldstændig stille bag et ganske lyst tørret buskads og ventet på os. Ingen har spottet ham. De professionelle jægere skyder ham begge i rygsøjlen så han falder ned. Alligevel lykkedes det ham at komme op igen, hvorefter jeg skyder ham forfra. Samt endnu et skud i hjertet, da han ligger ned. Så kommer dødsbrølet og endelig, endelig er det slut. Jeg er rystet, flov, forpint og helt til hundene.

Jeg er meget lykkelig for min bøffeltyr, men jeg er ulykkelig over måden jeg fik ham på. Mine to veninder skød hver en tyr på første dagen. Med fine velplacerede skud. Jeg kom, for een gangs skyld, ikke let til noget. Nonchelant er ikke et ord der passer til mig, men kombinationen af at tro man kan styre begivenhederne og samtidig stå for presset, lærte mig noget andet.

Skrevet af Jytte Mejnertsen.